

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 4056

гр. София, 16.04.2024 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 40 състав,
в закрито заседание на 16.04.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Диляна Николова

като разгледа дело номер **595** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.248 от Гражданския процесуален кодекс /ГПК/ във вр. с чл.144 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по молба на процесуалния представител на ответника – председателя на Патентно ведомство, с искане за изменение на постановеното по делото решение в частта за разносните като бъде съобразена нормата на чл.84, ал.5 ЗМГО и обстоятелството, че представените от жалбоподателя доказателства в хода на съдебното производство не са нововъзникнали, а новопредставени. На следващо място се твърди, че адвокатското възнаграждение в размер на 1000 лева не следва да бъде присъждано, тъй като с поведението си ответникът не е дал повод за завеждане на делото. На трето място е направено искане разносните да бъдат разделени между жалбоподателя, ответника и заинтересованата страна тъй като последната е инициирала административното производство, както и адвокатското възнаграждение да бъде присъдено в минимален размер.

В срока по чл.248, ал.2 ГПК ответникът по искането и жалбоподател в съдебното производство моли то да не бъде уважавано, тъй като съдът е допуснал разноски в размер на 1688 лева – 50 лева за държавна такса, 1200 лева за възнаграждение по експертиза и 438 лева за адвокатско възнаграждение, което е под минималния предвиден в Наредба № 1/09.07.2004г., размер.

Съгласно разпоредбата на чл.248, ал.1 ГПК, в срока за обжалване, а ако решението е необжалваемо - в едномесечен срок от постановяването му, съдът по искане на страните може да допълни или да измени постановеното решение в частта му за разносните. Разпоредбата е приложима в съдебно-административното производство на основание препаращащата разпоредба на чл.144 АПК.

В конкретния случай производството по делото е приключило с постановяването на Решение № 1143/20.02.2024г., което подлежи на касационно оспорване. Решението е съобщено на молителя на 22.02.2024г., а молбата му е

подадена на 28.02.2024г., т.е. в срока по чл.248, ал.1 ГПК и от надлежна страна. С оглед това искането е допустимо, а разгледано по същество - неоснователно, по следните съображения:

Съгласно разпоредбата на чл.143, ал.1 АПК „Когато съдът отмени обжалвания административен акт или отказа да бъде издаден административен акт, държавните такси, разноските по производството и възнаграждението за един адвокат, ако подателят на жалбата е имал такъв, се възстановяват от бюджета на органа, издал отменения акт или отказ.“.

В процесния случай с решението съдът: отменя по жалбата на „РИГАНА“ АД Решение № РС-147-/1/ от 08.11.2022г. на председателя на Патентно ведомство, в частта, с която е постановена отмяна на регистрацията на марка „RIGANA“, рег.№ 93115, за стоки от клас 01, клас 29 и клас 30 и отхвърля жалбата в останалата ѝ част като осъжда Патентно ведомство да заплати на „РИГАНА“ АД, ЕИК[ЕИК], сумата в размер на 1688 /хиляда шестстотин осемдесет и осем/ лева, представляваща разноски по производството.

По отношение размера на присъдените разноски в мотивите на съдебния акт е изрично посочено, че „При този изход на спора претенцията на жалбоподателя за присъждане на разноски следва да бъде уважена, съразмерно на уважената част от жалбата. Такива се претендират в размер на 2250 лева, от които 50 лева за заплатена държавна такса, 1200 лева за внесен депозит за възнаграждение на вещите лица и 1000 лева за заплатено адвокатско възнаграждение. Последното съдът намира, че не е прекомерно с оглед разпоредбата на чл.8, ал.3 от Наредба № 1/09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, съответно направеното в тази насока възражение от пълномощника на ответника е неоснователно. Следва ответникът да бъде осъден да заплати на жалбоподателя сумата в размер на 1688 лева, представляваща разноски по производството, съразмерно на уважената част от жалбата.“

На първо място изложени са съображения за неоснователност на възражението по чл.78, ал.5 ГПК като адвокатското възнаграждение не е присъдено в размер под минимално предвидения в Наредба № 1/09.07.2004г., обратно на изложеното в отговора на адв.А. И.. Адвокатското възнаграждение е присъдено като разноски частично – съразмерно на уважената част от жалбата. Същият принцип е приложен и по отношение на останалите разноски – за държавна такса и възнаграждение на вещите лица, като те не са присъдени в цялост, с оглед обстоятелството, че жалбата е частично уважена, което следва от нормата на чл.78, ал.1 ГПК „Заплатените от ищеца такси, разноски по производството и възнаграждение за един адвокат, ако е имал такъв, се заплащат от ответника съразмерно с уважената част от иска.“.

От нормата на чл.143, ал.1 АПК, цитирана по-горе, следва извода, че при отмяна на обжалвания акт /изцяло или частично/, разноските, направени от оспорвания се възстановяват от бюджета на административния орган, издал отменения акт. При тази законова регламентация липсва каквото и да било нормативно основание разноските на жалбоподателя да бъдат поделени между ответника и заинтересованата страна. Застъпената от молителя теза представлява превратно тълкуване на нормата на чл.78, ал.10 ГПК. Вярно е, че заинтересованата страна е инициирала образуването на административното производство, но ответникът не действа в условията на обвързана компетентност, а е длъжен при спазване на общите процесуални правила и специфичните законови изисквания да

прецени основателността на подаденото до него искане за издаване на конкретен административен акт. Още по-малко основание има частта от разноските, полагащи се на жалбоподателя, съразмерно на уважената част от жалбата му, да остават частично в негова тежест, в каквато насока е направеното искане от пълномощника на председателя на Патентно ведомство.

Неправилно е и тълкуването на чл.78, ал.2 ГПК. Съгласно посочената разпоредба „Ако ответникът с поведението си не е дал повод за завеждане на делото и ако признае иска, разноските се възлагат върху ищеца.“.

В случая на първо място, ответникът не е признал основателността на жалбата. На следващо място, право на адресата на акта е да оспори неговата законосъобразност. С оглед изхода на този спор се възлагат и разноските по делото като нормата не прави разграничение между разноските за адвокатско възнаграждение и останалите разноски – в случая за държавна такса и възнаграждение на вещото лице.

На последно място съдът намира за неоснователно искането да не бъдат присъждани разноски на жалбоподателя с оглед нормата на чл.84, ал.5 ЗМГО. Съгласно нея, при отмяна по съдебен ред на решения по ал.1 - 3 въз основа на факти и доказателства, които жалбоподателят е могъл да узнае, посочи и представи в производството пред Патентното ведомство, на административния орган не се възлагат съдебни разноски.

В случая действително с жалбата са представени нови доказателства, които жалбоподателят е могъл да узнае, посочи и представи в производството пред Патентното ведомство. Решението, с което е уважена жалбата му обаче, не е постановено единствено въз основа на тези доказателства. По същество с тях не се установяват нови факти, а представляват допълване обема на доказателствата, представени пред административния орган, които той е счел за недостатъчни. Следва да се посочи, че количествен критерий по отношение обема на доказателствата в закона не е разписан. За обстоятелството, че те са счетени за недостатъчни административният орган не е уведомил страната в хода на административното производство, в нарушение на задълженията му по чл. 35 и 36 АПК, изпълнението на които задължения не е изключено от нормите на приложимия специален закон. За становището на административния орган по представените му доказателства жалбоподателят е разбрал едва при връчване на оспореното решение. Ето защо единственият му път за защита е ангажиране на допълнителни доказателства в хода на съдебното производство. Тези факти обаче не обосновават приложение на чл.84, ал.5 ЗМГО, която разпоредба според настоящия състав има за цел да санкционира процесуалното бездействие на страната в административното производство, каквото в случая не се установява да е налице. Възприемането на обратната теза би било в противоречие с общия принцип за понасяне на разноските от "загубилата" делото страна.

Водим от горното и на основание чл.248, ал.3 ГПК вр. чл.144 АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 40-ти състав

ОПРЕДЕЛИ:

ОТХВЪРЛЯ искането на председателя на Патентно ведомство за изменение на Решение № 1143/20.02.2024г., постановено по адм.д. № 595/2023г. по описа на Административен съд София-град в частта за разноските.

Определението може да бъде обжалвано с частна жалба в 7-дневен срок от съобщаването му, чрез Административен съд София-град пред Върховния административен съд.

Определението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.137 АПК.

Съдия: